

Sygn. akt IV CSK 614/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku R. W. D.  
przy uczestnictwie B. U. D.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 23 maja 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.  
z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z 23 września 2015 r. ustalił, że w skład majątku wspólnego R. W. D. i B. U. D. wchodzi zabudowana budynkiem mieszkalnym określona nieruchomości w B. przy ul. K. oraz kwota 27.854,06 zł z tytułu sprzedaży papierów wartościowych zużyta przez uczestniczkę postępowania, wszystko łącznej wartości 345.956,06 zł (punkt I). Dokonał podziału majątku wspólnego w ten sposób, że opisaną w punkcie I postanowienia nieruchomości przyznał na wyłączną własność uczestniczki (punkt II), ustalił, iż uczestniczka poniosła z majątku osobistego na majątek wspólny nakład w kwocie 82.547,47 zł (punkt III), ustalił że wnioskodawca poniósł z majątku osobistego na majątek wspólny nakład w kwocie 12.724,08 (punkt IV), ustalił, iż uczestniczka i wnioskodawca ponieśli z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy nakłady w kwocie 58.187,79 zł (punkt V), ustalił, iż uczestniczka poniosła z majątku osobistego na majątek osobisty wnioskodawcy nakład w kwocie 46.782,49 (punkt VI). Zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy tytułem spłaty kwotę 62.189,95 zł płatną w 85 miesięcznych ratach w sposób określony w postanowieniu, z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat (punkt VII).

W wyniku apelacji wnioskodawcy Sąd Okręgowy w E. postanowieniem z 25 maja 2016 r. zmienił zaskarżone postanowienie: w punkcie I i ustalił, że w skład majątku wspólnego R. W. D. i B. U. D. wchodzi dodatkowo kwota 20.000 zł oraz ustalił łączną wartość majątku wspólnego na kwotę 365.956,06 zł w miejsce kwoty 345.956,06 zł; w punkcie II przyznał uczestniczce wszystkie składniki majątkowe opisane w punkcie I postanowienia; uchylił punkty III i IV; w punkcie V zastąpił kwotę 58.187,79 zł kwotą 16.511,30 zł; w punkcie VI zastąpił kwotę 46.782,49 zł kwotą 7.068,54 zł; w punkcie VII zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 167.654,05 zł płatną w określonych ratach z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności którejkolwiek z rat i oddalił apelację wnioskodawcy w pozostałym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego błędne było rozliczenie w punktach III i IV postanowienia Sądu Rejonowego nakładów uczestników z ich majątków odrębnych na majątek wspólny. Sąd Okręgowy ustalił, iż kwota 20.000 zł wchodzi w skład majątku wspólnego, co powoduje ustalenie łącznej wartości tego majątku na kwotę 365.956,06 zł w miejsce kwoty 345.956,06 zł. Konsekwencją tej zmiany, jak również pozostałych zmian była zmiana rozstrzygnięcia z punktu VII i zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwoty 167.654,05 zł.

W skardze kasacyjnej uczestniczka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego, w szczególności: 278 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez samodzielne poczynienie ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, z pominięciem opinii biegłego sądowego, art. 230 k.p.c. przez poczynienie ustaleń na zasadzie nie kwestionowania okoliczności faktycznej przez uczestniczkę postępowania, podczas gdy okoliczność ta bezwzględnie była kwestionowana, art. 618 § 3 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. poprzez zaniechanie ustalenia w sposób prawidłowy wartości rynkowej nakładów, art. 33 pkt 2 k.r.o. poprzez uznanie, iż dokonanie przez darczyńcę darowizny odrębnie dla małżonków skutkuje wejściem jej do majątku wspólnego oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie przez Sąd II instancji uzasadnienia, które nie w pełni poddaje się kontroli kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości oraz że w wyniku tego

wydał oczywiście błędne rozstrzygnięcie merytoryczne (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, we wskazanym wyżej rozumieniu. Skarżąca nie przedstawiła w istocie żadnej argumentacji jurydycznej na poparcie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a jedynie wskazała na naruszenie kilku przepisów stanowiących także podstawy kasacyjne, co jest oczywiście niewystarczające. Jak wielokrotnie bowiem wskazywał Sąd Najwyższy uzasadnienie podstaw kasacyjnych oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią dwa odrębne i autonomiczne wymagania skargi kasacyjnej i nie mogą być traktowane wymiennie ani uzupełniająco, chociaż argumenty w nich przytoczone mogą być podobne. Jednakże spełniają one różne cele i Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Nie może zatem poszukiwać uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, gdyż badanie uzasadnienia podstaw kasacyjnych dopuszczalne jest dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, przy jej merytorycznej ocenie (porównaj m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 marca 2012 r., I UK 388/11, nie publ.). Spełnienie wymagania z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego - odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - w którym skarżący wykaże okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tych merytorycznych wymagań wniosek uczestniczki nie wypełnia, podobnie jak nie spełnia wymagania wykazania, że zarzucane oczywiste naruszenie przepisów prawa miało wpływ na treść rozstrzygnięcia. W konsekwencji przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie została wykazana.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw

l.n